

Το Δώρο

του Κώστα Βουλαζέρι

1

«Και άκου να δεις, τώρα, ρε κοπέλι μου, τι μπαγαποντιά πήγε κι έστησε ο Κυματοπνιγμένος ρουφιάνος,» έλεγε ο Κάλ'μλιρβ στον Γκόρ'θλαμπ, καθώς οι δυο τους κάθονταν στην πλώρη της *Λευκής Γοργόνας*. «Πήγε κι έκλεισε και με τους δύο συμφωνία, για να σουφρώσει τα διπλά λεφτά!»

«Και δεν τον κατάλαβαν;» ρώτησε ο Γκόρ'θλαμπ.

«*Τσου!* Τη σκαπουλάρισε, ο μαμπαμπέσης!»

Οι ναυτικοί ήταν δυο αταίριαστες φιγούρες, αν τους κοίταζε κανείς από απόσταση: ο Κάλ'μλιρβ μελαχρινός με σγουρά, μακριά μαλλιά – γύρω απ'τα οποία δενόταν μια πορφυρή κορδέλα– και μούσια, πολυλογάς, όχι ιδιαίτερα σωματώδης, και με μόνο όπλο ένα πλατύ μαχαίρι να κρέμεται απ'τη ζώνη του· ενώ ο Γκόρ'θλαμπ ήταν ξυρισμένος στο πρόσωπο και στο κεφάλι, λιγομίλητος, με μεγάλους μύες και μ'ένα ακόμα μεγαλύτερο γιαταγάκι στο πλευρό του. Κι οι δυο φορούσαν φαρδιά παντελόνια και ήταν ξυπόλυτοι· ο δε Γκόρ'θλαμπ από τη μέση και πάνω ήταν γυμνός, αφήνοντας το ανοιξιάτικο φως των ήλιων του Άρμπεναρκ να κάνει τους μύες του να γυαλίζουν, ενώ ο Κάλ'μλιρβ φορούσε μια ελαφριά, λευκή πουκαμίσα, ανοιχτή μπροστά και με τα μανίκια ξεκούμπωτα, καθώς τη φούσκωνε ο ευχάριστα δροσερός αγέρας.

«Έτσι πάντα τη σκαπουλάρουν οι πονηροί άνθρωποι.»

«Πονηρός αυτός;» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. «Χα! Και ξανά Χα! Ανώμαλος είναι! Δυο συντεχνίες ήταν μπλεγμένες στην υπόθεση· λίγο έλειψε να χάσει το κεφάλι του.» Έβγαλε την πίπα του απ'το εσωτερικό της φαρδιάς του πουκαμίσας και την άναψε.

Προτού προλάβει να συνεχίσει τα λόγια του, η φωνή του παρατηρητή ακούστηκε απ'το ψηλότερο κατάρτι: «Πλοίο εν όψει! Πεσμένο στα βράχια!»

«Μα τα Πέντε Κύματα!» βλαστήμησε ο Κάλ'μλιρβ, στρέφοντας το κεφάλι να δει κι εκείνος αυτό που έβλεπε ο παρατηρητής. Όμως, για την ώρα, δεν είδε τίποτα, καθότι το πλοίο του βρισκόταν σε μια στροφή του ποταμού Χέρλεμ. Ήξερε ότι τούτα δω τα σημεία ήταν επικίνδυνα, αλλά όλοι οι έμπειροι καπεταναίοι γνώριζαν γι' αυτά, και δεν έπεφταν θύματα των ρευμάτων. *Ποιος Κυματοδαρμένος σαλτιμπάγκος πήγε και φίλησε τις πέτρες;* αναρωτήθηκε ο ναυτικός.

Πιάστηκε απ' τα ξάρτια, καθώς σηκωνόταν όρθιος, περιμένοντας τη *Λευκή Γοργόνα* να στρίψει, για να δει τι είχε συμβεί. Ο Γκόρ'θλαμπ στεκόταν πλάι του, με τα χέρια στη μέση.

Ο Κάλ'μλιρβ έριξε μια ματιά, στον τιμονιέρη, φωνάζοντάς του: «Πρόσεχε, κυρ Λίκμορ! Μην φιλήσουμε τις πέτρες κι εμείς!»

«Έγνοια σου, Καπ'τάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος, ένας ψηλός τριαντάρης άντρας με μαύρα, μακριά μαλλιά. «Είμαι χρόνια στη δουλειά –το ξέρεις.»

«Ελπίζω αυτός να μην είναι ο τελευταίος σου χρόνος,» μουρμούρισε ο Κάλ'μλιρβ μέσ' απ' τα γένια του.

Ο Γκόρ'θλαμπ γέλασε.

«Μη γελάς, ρε σύντροφε!» διαμαρτυρήθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Τούτα δεν είν'αστεία πράματα, να πούμε. Έτσι και φιλήσουμε τα βράχια και πάθουν καμια ζημιά τα εμπορεύματα, αλίμονό μας. Την πραμάτεια δυο Εμπορικών Συντεχνιών κουβαλάμε.»

«Το έχω υπόψη μου,» ένευσε ο Γκόρ'θλαμπ. «Μα δεν πιστεύω ο κυρ Λίκμορ θα πάει να πέσει πάνω στ' άλλο καράβι.»

Και να που είδαν και το εν λόγω πλοίο. Ο Κάλ'μλιρβ στένεψε τα μάτια του, καθώς το ατένιζε. Έμοιαζε αρκετά με το δικό του, κι επάνω στο σκαρί μπορούσε να δει γραμμένο το όνομα «*Ο Θαλασσοπόρος*». (*Σπουδαίος θαλασσοπόρος, συλλογίστηκε ο ναυτικός, έτσι που πήγε και φίλησε τις πέτρες στην όχθη του ποταμού.*) Πάνω στο κατάστρωμα μια αντρική φιγούρα χοροπηδούσε, κουνώντας τα χέρια της και φωνάζοντας:

«Βοήθεια, φίλοι! Βοήθεια, πνιγόμεστε!»

Ο Κάλ'μλιρβ παρατήρησε πως μονάχα αυτός βρισκόταν στην κουβέρτα· το υπόλοιπο πλήρωμα είχε σκαρφαλώσει στα βράχια και

έφευγε (!). «Τάσεις αυτοκτονίας...» μουρμούρισε. «Συμβαίνει καμια φορά στους Πνευματοχτυπημένους. Είπαμε, ο Καπετάνιος να βγαίνει τελευταίος, μα αυτό παραπάει...»

«Βοήθεια, φίλοι! Βοήθεια!» έσκουζε ο μελαχρινός άντρας, χοροπηδώντας και κουνώντας τα χέρια του, ενώ ο *Θαλασσοπόρος* βυθιζόταν. Έμοιαζε να είχε σπάσει το σκαρί του σε χαμηλό σημείο· σίγουρα, το αμπάρι θα είχε πλημμυρίσει. Καταστροφή, αν ο άνθρωπος ήταν έμπορας.

«Γιατί δε φεύγεις με τους άλλους, κοπέλι μου;» του φώναξε ο Κάλ'μλιρβ. «Στραβός είσαι; Δε βλέπεις πού πάνε;»

«Σας παρακαλώ, βοηθήστε με! Βοήθεια!» ούρλιαξε ο άντρας.

«Ααχ!...» αναστέναξε ο Κάλ'μλιρβ. «Θα πνιγεί από μόνος του, ο Πνευματοχτυπημένος.» Στράφηκε στον τιμονιέρη. «Κυρ Λίκμορ, πάμε να πλευρίσουμε αυτό το αξιοθρήνητο σκαρί, να σώσουμε το χοροπηδηχτό μαϊμουδάκι!»

«Μά'στα, Καπ'τάνιε!»

Η *Λευκή Γοργόνα* άρχισε να πλησιάζει τον *Θαλασσοπόρο*.

«Προσεκτικά, κοπέλι μου. Προσεκτικά,» έλεγε και ξανάλεγε ο Κάλ'μλιρβ, πιο πολύ για να καθησυχάσει τον εαυτό του. *Κοίτα τι παθαίνεις άμα είσαι αλτρονιστής... σκεφτόταν.*

«Το ρεύμα είν' επικίνδ'νο, Καπ'τάνιε, αλλά δεν είμαι πρωτάρης,» φώναξε ο τιμονιέρης, σα νάχε ακούσει τα μουρμουρητά του Κάλ'μλιρβ.

Η *Λευκή Γοργόνα* έφτασε πολύ κοντά στον *Θαλασσοπόρο*, μα δεν τον είχε πλευρίσει ακόμα.

«Έλα, πήδα στην κουβέρτα μας!» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ στο «χοροπηδηχτό μαϊμουδάκι» –που συνέχιζε να χοροπηδάει, παρότι οι επίδοξοι σωτήρες του ζύγωναν.

«Δε μπορώ να το κάνω αυτό,» είπε ο μελαχρινός άντρας. «Αν ήθελα να φύγω, εσάς θα φώναζα; Θα είχα πάει με τους άλλους, πάνω στα βράχια.»

«Τότε, *ΓΙΑΤΙ* μας φώναξες;» γκάριξε ο Κάλ'μλιρβ, αρχίζοντας να χάνει την ψυχραιμία. «Είσαι *ηλίθιος*, ρε σύντροφε;»

«Οι προδότες μ'εγκατέλειψαν,» εξήγησε ο άντρας. «Πρέπει να σώσω το εμπόρευσμά μου! Παρακαλώ, εκλιπαρώ –βοηθήστε με! Θα με γδάρουν, έτσι και χαθούν τα εμπορεύματα. Μεταφέρωπραμάτεια της Πρώτης, της Πέμπτης, της Τέταρτης, και της Έβδομης Συντεχνίας Εμπόρων!»

«Της Έβδομης!» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. «Μας κοροϊδεύεις, ρε παλικάρι, Δεν υπάρχει Έβδομη!»

«Α, ναι, σωστά,» μειδίασε, αμήχανα, ο άντρας. «Τότε, δεν μεταφέρω εμπορεύματα της Έβδομης. Όμως γρήγορα, φίλε μου – γρήγορα! –θα τα χάσω όλα!»

Ο Κάλ'μλιρβ αναστέναξε. «Βοηθήστε τον να βγάλει όσα από τα εμπορεύματα προλαβαίνετε, κοπέλια μου,» πρόσταξε τους ναύτες του. «Άιντε, σβέλτα! Αλλά μην πνιγείτε και γι'αυτόν τον παλαβιάρη.»

Και, καθώς οι άνθρωποι του πληρώματός του πηδούσαν στο κατάστρωμα του *Θαλασσοπόρου*, ο μελαχρινός άντρας (που είχε πάψει να χοροπηδά και να κουνά τα χέρια του, σα μαϊμουδάκι) πήδησε στο κατάστρωμα της *Λευκής Γοργόνας*.

«Τα Πνεύματα να ευλογούν εσένα και τους απογόνους σου, σύντροφε,» είπε στον Κάλ'μλιρβ.

«Επ! άσε τους απογόνους μου ήσυχους, παλιομπαγαπόντη,» τον προειδοποίησε εκείνος. «Όλοι τους γιοι πουτάνας είναι.» Μειδίασε. Ύστερα, η έκφρασή του σοβάρεψε, ατενίζοντας τον μελαχρινό άντρα. «Πώς σε λένε;» τον ρώτησε.

«Βόρβικ.»

«Κι είσαι έμπορας;»

«Όχι· εγώ μονάχα μεταφορές κάνω.»

«Μεταφορέας, δηλαδή;»

Ο Βόρβικ έγνεψε καταφατικά.

«Εσείς πάντα πληρώνετε τα σπασμένα, κοπέλι μου!» γέλασε ο Κάλ'μλιρβ, χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο.

Ο Βόρβικ χλόμιασε.

«Δεν πιστεύω, σύντροφε, νάπες ψέματα και για τις υπόλοιπες συντεχνίες;...»

«Φυσικά και όχι, φίλε μου. Τι νομίζεις, ότι είμαι ψεύτης; Απλά, αυτό για την Έβδομη μου ξέφυγε.» Ο Βόρβικ ανασήκωσε τους ώμους. «Λαθάκι.»

«Μάλιστα,» έκανε ο Κάλ'μλιρβ, φουμάροντας. Οι ναύτες του είχαν μόλις μαζέψει τα εμπορεύματα του Βόρβικ απ'τ'αμπάρι του βυθιζόμενου *Θαλασσοπόρου* (όσα κατάφεραν να διασώσουν) και τα είχαν βάλει στο αμπάρι της *Λευκής Γοργόνας*. «Ξέρεις, μάγκα μου, εγώ είμ'έμπορας της Έκτης Συντεχνίας.»

«Αλήθεια; Ίσως θα μπορούσες να βοηθ—»

«Πάλι; Αυτή τη δουλειά θα κάνουμε, ρε σύντροφε;»

Ο Βόρβικ ρούφηξε αέρα και τον έβγαλε αργά απ'τα πνευμόνια του, για να ξαλαφρώσει. «Κοίτα... εγώ... Θα μπορούσαμε ίσως...»

«Καπ'τάνιε!» φώναξε, εκείνη την ώρα, ο παρατηρητής. «Ναυαγοί στην όχθη!»

«Φτούσου, ρε...!» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. Σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε. Ένα τσούρμο ήταν συγκεντρωμένο στην δυτική όχθη του ποταμού, κουνώντας μαντίλια, λευκά και κόκκινα.

«Το πλήρωμά μου,» παρατήρησε ο Βόρβικ. «Οι προδότες.»

Ο Κάλ'μλιρβ στράφηκε στην πρύμνη, έβγαλε την πίπα του απ'τα δόντια κι έβαλε το ένα του χέρι πλάι στο στόμα, φωνάζοντας: «Κυρ Λίκμορ! Πλησιάζουμε τους ναυαγούς. Μα όχι πολύ. Ίσα για να μπορώ να τους μιλήσω.»

«Μά'στα, Καπ'τάνιε!»

Η *Λευκή Γοργόνα* ζύγωσε, και ο Κάλ'μλιρβ, που στεκόταν στην άκρη της κουβέρτας, γαντζωμένος απ'τα ξάρτια, φώναξε στους ναυαγούς:

«Κοπέλια, μ'ακούτε;»

«Ναυαγοί είμαστε!» αποκρίθηκε ένας σωματώδης άντρας.

«Σοβαρά, σύντροφε; δε σε πιστεύω! Όποιος θέλει νάρθει στη *Λευκή Γοργόνα*, έν'αργύριο.»

Αυτό δε φάνηκε ν'άρεσε στους ναυαγούς. Κάποιοι, μάλιστα, άρχισαν να τον βρίζουν: «Κοπρίτη! – Τα Πέντε Κύματα να σε ταραξούν! – Ψωριασμένε λιμανόγατε! – Πουτανοφλείφτη!»

Ορίστε, αχαριστία, σκέφτηκε ο Κάλ'μλιρβ. Τίποτα δε μπορείς να κάνεις για να κρατάς τον κόσμο φχαριστημένο, στις μέρες μας.

«Κοιτάχτε να δείτε, νταήδες μου: η κοντινότερη πόλη είναι η Σάρμορ προς τα βόρεια, και βρίσκεται δώδεκα λεύγες απόσταση από δω. Αλλά υπάρχει και μια κοντινότερη πόλη: η Μιλζέριφ, έξι λεύγες απόσταση, μα, δυστυχώς για τα τομάρια σας, βρίσκεται απ'την άλλη μεριά του ποταμού! Θέλετε, λοιπόν, να κολυμπήσετε;»

«Θα πληρώσουμε, ξιπασμένε λιμανόγατε,» είπε ο σωματώδης άντρας που είχε μιλήσει εξ αρχής και που έμοιαζε για αρχηγός.

«Τώρα, μιλάς λογικά, σύντροφε,» παραδέχτηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Κυρ Λίκμορ!» φώναξε στον τιμονιέρη. «Ζυγώνουμε να πάρουμε τους ναυαγούς.» *Είκοσι είναι, σκέφτηκε. Θα μαζέψουμε αρκετά χρήματα για να καλοφάμε στον Καρμίρη.*

Η *Λευκή Γοργόνα* πλησίασε την επικίνδυνη όχθη, και οι ναυαγοί κατέβηκαν στα βράχια και πήδησαν στην κουβέρτα της, υπό την επίβλεψη του Γκόρ'θλαμπ και μερικών ναυτών, οι οποίοι φρόντιζαν όλοι να πληρώσουν τα συμφωνημένα ναύλα.

Σε λίγο, ο ξυρισμένος στο κεφάλι ναυτικός και Λοστρόμος του πλοίου έφερε στον Καπετάνιο ένα σακούλι γεμάτο με είκοσι αργύρια. «Άλλος θα τους είχε χρεώσει περισσότερα, Κάλ'μλιρβ,» του είπε.

«Το ξέρω, παλικάρι μου Γκόρ'θλαμπ.» Μειδίασε. «Αλλά εγώ είμαι καλή ψυχή, όπως πάντα.» Άναψε το τσιμπούκι του που είχε σβήσει.

«Το λοιπόν, φίλε Βόρβικ: θα σ'αφήσουμε στην Μιλζέριφ;» ρώτησε τον άντρα που είχε σώσει απ'το ναυάγιο.

Ο Βόρβικ κοιτούσε το πλήρωμά του με αντιπάθεια. Κανένας τους δεν είχε πλησιάσει να του μιλήσει. Καθάρισε το λαιμό του. «Για να πω την αλήθεια, κατευθυνόμουν στην Τραγκνούμ, λίγο παρακάτω.»

«Άμα θες να σε πάω μέχρι εκεί, θα πληρώσεις,» τον προειδοποίησε ο Κάλ'μλιρβ. «Δεν κουβαλάω εμπόρευμα τζάμπα.»

«Πού πηγαίνεις του λόγου σου, Καπετάνιε;»

«Στην Μάοχμπιν.»

«Ε, στο δρόμο σου είναι η Τραγκνούμ,» είπε ο Βόρβικ.

«Α! όχι τέτοια, φιλαράκο μου. Εξηγημένα πράματα –άμα θες να σε πλεύσω ως εκεί, να πούμε, θα πληρώσεις,» επέμεινε ο Κάλ'μλιρβ.

«Το δήλωσα.»

«Ααααχ... δεν ξέρεις τι μου κάνεις...» μόρφασε ο Βόρβικ.

«Μην αρχίσουμε, τώρα, τις κλάψες, σύντροφε. Σε καταλαβαίνω απολύτως, να πούμε, όμως όχι, δε σε πάω στην Τραγκνούμ.»

«Δε με καταλαβαίνεις, Καπετάνιε,» κλαψούρισε ο Βόρβικ, κουνώντας το κεφάλι. «Είμαι μπλεγμένος πολύ άσχημα. Οι Συντεχνίες θα θέλουν αποζημίωση για τα χαμένα εμπορεύματα, όλες...»

«Σαφώς,» ένευσε ο Κάλ'μλιρβ, καπνίζοντας.

«...και θέλει και τα λεφτά του ο τοκιστής μου.»

Ο ναυτικός συνοφρυώθηκε. «Ο τοκιστής σου; Τι εννοείς;»

«Για να πάρω τον *Θαλασσοπόρο*, δανείστηκα δέκα χιλιάδες χρυσά νομίσματα από τον κύριο Ρέν'βιρ—»

«Τον Ρέν'βιρ!» εξεπλάγη ο Κάλ'μλιρβ. «Θάσαι παλαβός! Αυτόν τον ονομάζουν 'ο Ληστής της Γκόνμορχ'.»

«Μα κανείς άλλος δε μου δάνειζε, φίλε μου,» σήκωσε τα χέρια ο Βόρβικ, με μια κατεστραμμένη όψη στο πρόσωπο του. «Ο Ρέν'βιρ έχει πολλά λεφτά...»

«Πώς τα απόχτησε είναι το θέμα,» σχολίασε ο Καπετάνιος της *Λευκής Γοργόνας*. «Αλλά, τέλος πάντων, για λέγε...»

«Λοιπόν, μου δάνεισε τις δέκα χιλιάδες χρυσές κορόνες με την προϋπόθεση ότι σε ένα χρόνο θα του επέστρεφα είκοσι-δύο χιλιάδες—»

Ο Κάλ'μλιρβ παραλίγο να πιγεί απ'τον καπνό του τσιμπουκιού του, ενώ ο Γκόρ'θλαμπ κοιτούσε τον άντρα που είχαν σώσει με μάτια γουρλωμένα.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Βόρβικ.

«Τίποτα,» είπε ο ξυρισμένος στο κεφάλι ναυτικός. «Συνέχισε. Ο Κάλ'μλιρβ, απλά, στραβοκατάπιε.» Η υπόθεση, όφειλε να ομολογήσει, του είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Είχε κι εκείνος ακούσει

πολλά για τον Ρέν'βιρ, μα, ως σώφρων και συνετός άνθρωπος, ποτέ του δεν είχε πλησιάσει έναν τέτοιο κλέφτη –ούτε αυτός, ούτε ο Κάλ'μλιρβ.

«Το πρόβλημα είναι ότι, τώρα, ο χρόνος περνάει και δεν θα μπορέσω να μαζέψω, τελικά, τα χρήματα,» είπε ο Βόρβικ.

«Μα, ρε κοπέλι μου, είσαι παλαβός; Πώς μπορούσες ποτέ να–;» άρχισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Όχι, όλα πήγαιναν μια χαρά!» πετάχτηκε ο Βόρβικ, διακόποντάς τον. «Θα είχα τα χρήματα. Μόνο τούτο το ναυάγιο να μη συνέβαινε, ανάθεμα τον Ποταμό! Τώρα, δε θα έχω αρκετό χρυσάφι για να πληρώσω και τις αποζημιώσεις και το δάνειο... Καταστράφηκα... Ο κύριος Ρέν'βιρ θα με σκοτώσει.»

«Χα!» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. «Ανοησίες. Δεν πρόκειται να σε σκοτώσει· δεν είναι και πολύ συμφέρον, βλέπεις. Μάλλον, θα σε πουλήσει σε καμια συντεχνία σκλαβεμπόρων, αφού σου έχει πάρει όλη σου την περιουσία. Πώς νομίζεις ότι ο τύπος έχει κάνει τόσα χρήματα;»

«Πώς μπορώ να ξεμπλέξω;» ρώτησε ο Βόρβικ. «Φαίνεσαι έμπειρος άνθρωπος σ' αυτά τα ζητήματα· εσύ θα ξέρεις.»

«Δε μπορείς να ξεμπλέξεις, μαγαπόντη μου. Τι ήθελες να κουβαλάς τα εμπορεύματα όλων αυτών των Συντεχνιών;»

«Ήταν ο μόνος τρόπος να ξεπληρώσω τον Ρέν'βιρ.»

«Θα έλεγα πως το σχέδιό σου ναυάγησε, σύντροφε,» τόνισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Δεν είναι δυνατόν να μη μπορεί να γίνει κάτι...» είπε ο Βόρβικ. «Θα με βοηθήσεις;...» ρώτησε, διστακτικά.

«Εγώ;» απόρησε ο Κάλ'μλιρβ, δείχνοντας, με την πίπα, τον εαυτό του. Κούνησε το κεφάλι. «Δεν είσαι με τα καλά σου. Πνευματοχτυπημένος σαλτιμπάγκος είσαι, σου λέγω...»

«Σε παρακαλώ· έχω οικογένεια,» εκλιπάρησε ο Βόρβικ. «Πώς θα ζήσουν δίχως εμένα;»

«Δε μου λες, ρε φίλε –σου μοιάζω φιλόανθρωπος;» έθεσε το ερώτημα ο Κάλ'μλιρβ, αγριοκοιτώντας τον.

«Με βοήθησες, όταν είχα ανάγκη...»

«Αλλά μη νομίζεις ότι θα το κάνω συνέχεια. Κι εξάλλου, πώς, δηλαδή, να σε γλιτώσω, έτσι πούχεις μπλέξει, να πούμε; Ήταν ανάγκη, ρ'αδελφέ, να χωθείς μέσα στη σαβούρα, μα τα Πέντε Κύματα; Δε φτάνει που πήρες αυτό το... δάνειο –ο Ποταμός να το κάνει δάνειο!– από τον ληστή Ρέν'βιρ, ανακατευτήκες και μ'όλες τις Εμπορικές Συντεχνίες!»

«Και είναι και κάτι ακόμα, φίλε Κάλ'μλιρβ...» πρόσθεσε, διστακτικά, ο Βόρβικ.

«Άσχημο για σένα θα είναι. Για πες το κι αυτό.»

«Όσο ήμουν στην Γκόνμορχ, μια κουκουλοφόρος γυναίκα με πλησίασε στις αποβάθρες και μου ζήτησε να πάρω ένα πήλινο δοχείο στο σκάφος μου. Είδες τους ναύτες σου που το μετέφεραν;»

«Όχι, δεν είχα την ευτυχία,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά τι σχέση έχει αυτό το Ερημοχαμένο δοχείο;»

«Ήταν να το μεταφέρω στην Κάλκιρχ, σ'ένα κατάστημα... και... και να μην το χάσω, ό,τι κι αν συμβεί. Αλλιώς θα με σκότωναν. Ευτυχώς, που δε χάθηκε, ε;»

«Δεν ξέρεις, όμως, αν έπαθε τίποτα το περιεχόμενο...»

«Μη μου βάζεις τέτοια στο νου, φίλε Κάλ'μλιρβ.»

«Σε ποιο κατάστημα είναι να το πας;»

Ο Βόρβικ φάνηκε διστακτικός να μιλήσει, φοβισμένος.

Ο Κάλ'μλιρβ γέλασε. «Τι νομίζεις, ρε μπαγαπόντη; ότι θα σ'το κλέψω για να το πάω εγώ στο κατάστημα; Εγώ δε μπλέκω με τέτοια, σύντροφε, γιατί η όλη υπόθεση μού βρομάει μυστική οργάνωση.»

«Ούτε που πέρασε απ'το μυαλό μου,» αποκρίθηκε, αμέσως, ο Βόρβικ.

«Ότι πρόκειται για μυστική οργάνωση;»

«Όχι, ότι ήθελες να το κλέψεις. Δε σ'έχω για τέτοιο άνθρωπο.»

«Παράτα τα ψέματα,» είπε ο Κάλ'μλιρβ, «και απάντησέ μου: Πιστεύεις ότι, με τα λεφτά που θα πάρεις από το κατάστημα, θα μπορέσεις να ξεπληρώσεις και τις αποζημιώσεις και τον Ληστή της Γκόνμορχ;»

«Όχι.»

«Τότε, την έβαψες, σύντροφε. Πήγαινε να βουτήξεις στον Χέρλεμ, να 'ούμε!...»

3

Η Μιλζέριφ ήταν μια πόλη στις ανατολικές όχθες του ποταμού Χέρλεμ, μικρή στο μέγεθος, μα μεγάλη στο εμπόριο. Παραπάνω από τρεις χιλιάδες κάτοικοι δεν έμεναν εδώ, αλλά περνούσαν καθημερινά τόσοι έμποροι, που όλες οι αποβάθρες και το λιμάνι γέμιζαν σκηνές. Επίσης, δεν ήταν τυχαίο που κανείς έβρισκε πανδοχεία μονάχα στο λιμάνι· και τα πανδοχεία της Μιλζέριφ ήταν τρία: ο *Καρμίρης*, ο *Νομάδας*, και ο *Καραβοκύρης* –όλα τα ονόματα αναφέρονταν στον άνθρωπο που τα είχε ιδρύσει.

Τώρα, ήταν απόγευμα, και ο Κάλ'μλιρβ κι οι σύντροφοί του κάθονταν στην τραπεζαρία του *Καρμίρη*, η οποία είχε γεμίσει με ναυτικούς. Ο μελαχρινός άντρας με την πορφυρή κορδέλα είχε αφήσει την πίπα του παραδίπλα και έτρωγε μια ψητή πέστροφα, με τη συνοδεία μιας κούπας κρασί.

«Ωραίο το ψάρι του *Καρμίρη* πάντως, έτσι, κοπέλια μου;» είπε, μασώντας και ρίχνοντας μια ματιά στον Γκόρ'θλαμπ και μια στον Βόρβικ, που μοιράζονταν το ίδιο τραπέζι μ' αυτόν.

Ο άντρας ο οποίος είχαν σώσει από τον *Θαλασσοπόρο* βαστούσε το πήλινο δοχείο που του είχε δώσει η μυστηριώδης γυναίκα στην Γκόνμορχ, δίχως να βγάζει λέξη απ' τα χείλη του και δίχως να τρώει.

Ο Γκόρ'θλαμπ ένευσε προς τη μεριά του Κάλ'μλιρβ. «Πολύ ωραίο το ψάρι του *Καρμίρη*, σύντροφε· πολύ ωραία.» Ο ίδιος, όμως, έτρωγε κρεατόσουπα.

«Βόρβικ; Μας ακούς;»

Εκείνος ένευσε. «Ναι,» αναστέναξε. «Σας ακούω.»

«Δεν πεινάς, να υποθέσω;»

«Είναι κάπως δύσκολο να πεινάς, όταν σκέφτεσαι ότι, σε λίγο καιρό, είναι πολύ πιθανό να χάσεις το κεφάλι σου.» Ύψωσε το βλέμμα, ατενίζοντας τον μελαχρινό ναυτικό με την πορφυρή κορδέλα. «Κάλ'μλιρβ...»

«Πες το· μη μας σκάσεις,» αποκρίθηκε εκείνος, συνεχίζοντας να απολαμβάνει την πέστροφα.

«Η γυναίκα που μου έδωσε το δοχείο ήταν πολύ επίμονη να το πάω στην Κάλκιρχ...» είπε ο Βόρβικ.

«Και τι να κάνουμε τώρα, δηλαδή;» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά απ'το κρασί του και σκουπίζοντας τα γένια του με το πίσω του αριστερού χεριού.

«Πρέπει να το πάω στην Κάλκιρχ, Κάλ'μλιρβ,» συνέχισε ο Βόρβικ. Ρίγησε. «Αλλιώς, νομίζω ότι κάτι άσχημο θα μου συμβεί.»

«Ούτως ή άλλως, κάτι άσχημο θα σου συμβεί,» του υπενθύμισε ο Κάλ'μλιρβ.

«Αυτό κάτι μου λέει πως θα είναι άσχημότερο. Κι επιπλέον... αν... αν το πάω στην Κάλκιρχ, ίσως ο καταστηματάρχης να με κρύψει, άμα του το ζητήσω... άμα του πω ότι θέλω μόνο να με κρύψει και όχι πληρωμή.»

«Ποιος καταστηματάρχης, αν επιτρέπεται; Δε μας είπες τίποτα για κανέναν καταστηματάρχη.»

Μια κορακομάλλα πουτάνα πλησίασε τον Γκόρ'θλαμπ, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο του και μειδιώντας στραβά, προκλητικά. Εκείνος την τράβηξε στην αγκαλιά του.

«Λοιπόν, κοπέλι μου;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ τον Βόρβικ. «Θα μιλήσεις, επιτέλους; Μη φοβάσαι, δε σε κλέβω, μα τα Πέντε Κύματα! Το πολύ-πολύ, να σε βοηθήσω.»

«Θα με βοηθήσεις;» έκανε, αμέσως, εκείνος.

«Μη σου μπαίνουν τίποτα τρελές και παλαβές ιδέες, σύντροφε. Πάντως, άμα μπορώ να σου δώσω την πολύτιμή μου συμβουλή, θα το κάνω.»

«Θα σου είμαι ευγνώμων για πάντα, Κάλ'μλιρβ, έτσι και με βοηθήσεις,» υποσχέθηκε ο Βόρβικ, ενώ ο Γκόρ'θλαμπ φιλιόταν με

την πόρνη και δεν έμοιαζε να δίνει και πολύ σημασία στην κουβέντα τους.

Γιατί νομίζω ότι τούτο είναι ψέμα; σκέφτηκε ο Κάλ'μλιρβ. Είπε: «Άρχισε να μου αραδιάζεις πληροφορίες, σχετικά μ'αυτό το Ερημοχαμένο δοχείο, σύντροφε.»

«Πρέπει να το πάω στην Κάλκιρχ, σ'ένα κατάστημα που ονομάζεται *‘Η Γλώσσα της Ερήμου’*. Το έχεις ακουστά;»

«Όχι, δεν πιστεύω.» Έστρεψε το βλέμμα στον Γκόρ'θλαμπ, να τον ρωτήσει μήπως το ήξερε εκείνος. Ύστερα, άλλαξε γνώμη, σκεφτόμενος πως θα ήταν καλύτερα να μην τον ενοχλήσει. Μίλησε στον Βόρβικ: «Και τι θα γίνει, άμα πας το δοχείο στο κατάστημα;»

«Θα πάρω πέντε χιλιάδες χρυσά νομίσματα· αυτό είπε η γυναίκα που μου το έδωσε.»

«Μπόλικο χρήμα, παλιομπαγαπόντη μου!» παρατήρησε ο Κάλ'μλιρβ.

Ο Βόρβικ τον κοίταξε προσεκτικά και έσφιξε το δοχείο στα χέρια του.

«Βρε, είπαμε, δε σ'το κλέβω!» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Ρε μια μανία...! Εξάλλου, τι να το κάνεις το δοχείο, αφού την έχεις βαμμένη, να πούμε;»

«Θέλω να το πάω στο κατάστημα. Σου εξήγησα γιατί.»

«Ναι, ναι.» Ο Κάλ'μλιρβ έστρεψε την προσοχή του, γι'άλλη μια φορά, στην νόστιμη πέστροφα, στο πιάτο του.

«Ένα πράγμα θέλω...»

«Πολλά θέλεις, αλλά σ'ακούω.»

«Πήγαινε με ως την Τραγκνούμ, Κάλ'μλιρβ, σε ικετεύω. Κι άσε όλα μου τα εμπορεύματα εδώ, άμα δε θες να τα κουβαλάς. Πέτα τα στη θάλασσα –μόνο πήγαινε με στην Τραγκνούμ με το δοχείο. Απο κεί θα κατευθυνθώ στην Κάλκιρχ, που δεν απέχει παρά τρεις μέρες δρόμο με τα πόδια.»

«Και πιστεύεις ότι αυτός ο καταστηματάρχης του μαγαζιού θα σε κρύψει, Βόρβικ; Γιατί να το κάνει;»

«Θα του πάω το δοχείο!» αποκρίθηκε εκείνος, σα νάλεγε πως θα του πήγαινε κανένα θησαυρό.

Ο Κάλ'μλιρβ ρουθούνισε. «Παίζεις το κεφάλι σου στα χαρτιά έτσι,» τον προειδοποίησε. «Μπορεί, κάλλιστα, ο καταστηματάρχης να σε σκοτώσει, αντί να σε βοηθήσει.»

Ο Βόρβικ ξεφύσησε. «Και τι να κάνω, δηλαδή;»

«Να χαθείς απ' το πρόσωπο του Άρμπεναρκ θα ήταν χρήσιμο, όμως ανέφικτο νομίζω.»

«Τι έχεις κατά νου;»

«Χρειάζεσαι έναν τρόπο να βγάλεις πολλά λεφτά, και γρήγορα,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά, άμα ήξερα εγώ έναν τέτοιο τρόπο, θα είχα βγάλει πρώτα ο ίδιος πολλά λεφτά.» Τελειώνοντας το ψάρι του ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα.

«Τότε;»

«Κατ'αρχήν, έχεις αρκετά για να πληρώσεις τις αποζημιώσεις, σύντροφε;»

«Μόνο τις αποζημιώσεις, νομίζω πως ναι, αλλά—»

«*Επομένως*, θα πληρώσεις τις αποζημιώσεις, για τώρα, και με τον Ληστή βλέπεις τι θα κάνεις, εντάξει;»

Ο Βόρβικ το σκέφτηκε για λίγο, συμπεραίνοντας πως ίσως, τελικά, κατάφερε να τη σκαπουλάρει, αν ήταν τυχερός. «Εντάξει,» συμφώνησε. «Κάλ'μλιρβ, είσαι ο σωτήρας μου!»

«Κι εσύ ο μεελάς μου,» αποκρίθηκε ο ναυτικός, ρουθουνίζοντας.

4

Ο Βόρβικ κοιμόταν βαθιά στις κουκέτες στις *Λευκής Γοργόνας*, κρατώντας αγκαλιά το πήλινο δοχείο και έχοντας το σεντούκι με τα χρήματά του (το οποίο είχαν καταφέρει να διασώσουν οι ναύτες του Κάλ'μλιρβ από τον βυθιζόμενο *Θαλασσοπόρο*) πλάι του.

Μια σκιερή φιγούρα κατέβηκε από την ξύλινη σκάλα, δίχως να φορά μπότες, για να μην κάνει θόρυβο. Πλησίασε τον Βόρβικ κι έβαλε ένα στιλέτο στο λαιμό του, ψιθυρίζοντας: «*Μη βγάλεις άχνα!*»

Εκείνος ξύπνησε τρομαγμένος. «Ποιος είσαι,» ψέλλισε.

«Σκάσε και δος μου το δοχείο,» πρόσταξε ο άγνωστος που ήταν γονατισμένος πίσω απ'το κεφάλι του, έτσι ώστε ο Βόρβικ να μη μπορεί να τον δει.

«Το... δοχείο;»

«Μ'άκουσες καλά. Δος το.» Και άπλωσε το χέρι του, για να το πάρει από την αγκαλιά του Βόρβικ.

Εκείνος το κράτησε ακόμα πιο σφιχτά. «Θα με σκοτώσουν!» τσίριξε.

«Βούλωστο! Γιατί θα πεθάνεις εδώ και τώρα,» σφύριξε ο άγνωστος. «Δος το μου.»

Ξαφνικά, ένα γυμνό πόδι από την πάνω κουκέτα τον κλότσησε στο κούτελο, και ο άντρας κοπάνησε στο ξύλινο δάπεδο με τα οπίσθια, χάνοντας τη λαβή του στο σιλέτο, που έπεσε πάνω στο στήθος του Βόρβικ.

Ο Γκόρ'θλαμπ πήδηξε κάτω, βαστώντας το μεγάλο του γιαταγάνι, την αιχμή του οποίου έβαλε μπροστά στο πρόσωπο του εισβολέα. Καθώς όλοι τριγύρω ξυπνούσαν, ο ξυρισμένος ναυτικός παρατήρησε ότι είχε ξαναδεί τον άντρα.

«Πού σε ξέρω;» τον ρώτησε, στενεύοντας τα μάτια.

Ο Βόρβικ σηκώθηκε απ'την κουκέτα του και είπε: «Είναι από το πλήρωμά μου! Ο Σίβνομ.

»Καταραμένη μπάσταρδε, ήρθες να με σκοτώσεις;»

«Δεν πρόκειται να σε σκότωνα, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ένα αστεϊάκι ήταν...» Έκανε να παραμερίσει το γιαταγάνι του Γκόρ'θλαμπ από μπροστά του, μα εκείνος δεν του το επέτρεψε.

«Ποιος σε έστειλε;» απαίτησε. «Δεν ήρθες μόνος σου εδώ, έτσι;»

«Αμα σας πω, θα μ'αφήσετε να φύγω;»

Προτού ο Βόρβικ προλάβει να μιλήσει, ο Γκόρ'θλαμπ είπε: «Ναι.»

«Ένας άντρας με έστειλε. Τον βρήκα στις αποβάθρες. Μου φώναξε να πλησιάσω. Φορούσε κουκούλα, μα τα μάτια του και το πρόσωπό του φαίνονταν: μαύρα μάτια και πρόσωπο με λίγο μούσι στο σαγόني. Είπε πως, αν του έφερνα το δοχείο του Καπετάν Βόρβικ, θα μου έδινε είκοσι χρυσά νομίσματα... και μια τέτοια ευκαιρία ποιος τη χάνει; Πολλά λεφτά...»

«Πήγες να με πουλήσεις!» μούγκρισε ο Βόρβικ. «Μόνο τα χρήματα σ'ενδιαφέρουν; Είμαι ο Καπετάνιος σου! Γκόρ'θλαμπ, σκότωσέ τον, τον κατουρημένο λιμανόγατο!»

«Κλείστο!» του είπε ο Γκόρ'θλαμπ. Ύστερα, στράφηκε, πάλι, στον Σίβνομ. «Πού θα έβρισκες αυτόν τον άντρα για να του πας το δοχείο;» ρώτησε.

«Εκεί, στο Σοκάκι της Χελώνας, που λένε.»

5

Το Σοκάκι της Χελώνας ήταν άδειο, εκτός από έναν άντρα που ακουμπούσε την πλάτη του στον τοίχο, περιμένοντας. Το πλακόστρωτο ήταν σπασμένο σε πολλά σημεία και έκανε κάμποσα βαθουλώματα, που μέσα σ'ορισμένα σχηματίζονταν λιμούλες με ποταμίσιο νερό. Απο δώ κι απο κεί υπήρχε και κανένα ψάρι, πατημένο ή μη, και μια μπόχα ήταν διάχυτη παντού τριγύρω. Μια γάτα έπαιζε μ'ένα απ'τα ψάρια.

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται απ'τη μεριά των αποβάθρων, και ο άντρας που ακουμπούσε την πλάτη του στον τοίχο κινήθηκε αναίσθητα, ακόμα περιμένοντας.

Τα βήματα πλησίασαν περισσότερο, και μια κουκουλωμένη φιγούρα παρουσιάστηκε, φωτιζόμενη από το αχνό φως των φεγγαριών του Άρμπεναρκ.

«Ζητάς ένα δοχείο,» είπε ο νεόφερτος στον άντρα που ακουμπούσε στον τοίχο.

«Δοχείο;» αποκρίθηκε εκείνος, παύοντας ν'ακουμπά στον τοίχο. «Δε σε βλέπω να κρατάς κάποιο δοχείο.»

Ο Γκόρ'θλαμπ ζύγωσε κι άλλο τον μυστηριώδη άντρα, όμως σταμάτησε στην ασφαλή απόσταση των τριών μέτρων. Δεν ήθελε, ξαφνικά, να βρει κάνα μαχαίρι καρφωμένο στην κοιλιά του.

«Τον πιάσαμε,» είπε. «Δεν τα κατάφερε να το κλέψει. Αλλά γιατί ζητάς το δοχείο; Ποιος είσαι;»

«Σκοπεύεις να μου το πουλήσεις;» ρώτησε ο ξένος.

«Εξαρτάται,» απάντησε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Από τι;»

«Πόσα δίνεις;»

«Πενήντα.»

«Έχω ακούσει πως, αν το πάω στην Κάλκιρχ, θα πάρω πέντε χιλιάδες.»

Ο άντρας γέλασε, ξερά. «Ένα γρήγορο θάνατο θα εξασφαλίσεις, ξέने –αυτό είναι το μόνο σίγουρο.»

«Πώς το ξέρεις;» θέλησε να μάθει ο Γκόρ'θλαμπ. «Και πώς το ξέρω εγώ ότι δε λες ψέματα, για να πάρεις εσύ το δοχείο και να μαζέψεις πέντε χιλιάδες νομίσματα;»

«Θα σπάσω το δοχείο, μόλις το πάρω,» δήλωσε ο ξένος.

«Τότε, γιατί να πληρώσεις για να το αποκτήσεις; Δε σε καταλαβαίνω.»

«Ο Βόρβικ είναι πιόνι ύπουλων οργανώσεων. Είσαι φίλος του; Αν ναι, θα θέλεις να τον βοηθήσεις, σωστά;»

«Σήμερα τον γνώρισα. Κι απ'ό,τι λέει, δεν έχει ιδέα τι ακριβώς είναι το δοχείο.»

«Επικίνδυνο είναι,» τόνισε ο άντρας.

«Γιατί;»

Ο ξένος πλησίασε· ο Γκόρ'θλαμπ άγγιξε τη λαβή του γιαταγανιού του, κάτω απ'την κάπα, κι έκανε ένα βήμα πίσω.

«Μη θορυβείσαι,» είπε ο άντρας. «Θέλω μονάχα να σου εξηγήσω κάποια πράγματα.»

«Καλύτερα από απόσταση,» επέμεινε ο Γκόρ'θλαμπ, ενώ σκεπτόταν: *Κι αυτός από καμια οργάνωση πρέπει να είναι...* «Μίλα μου.»

«Έχεις ακούσει για τη φυλή των Βατ'μούτ;»

«Νομίζω ότι τους έχει πάρει τ'αφτί μου, ναι,» ένευσε ο Γκόρ'θλαμπ. «Νομάδες της ερήμου Σνέορμ, σωστά;»

«Σωστά. Αυτοί είναι που θέλουν το δοχείο.»

«Με κοροϊδεύεις...»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο άντρας, «καθόλου. Θεωρούν την Κάλκιρχ 'έδαφος των προγόνων τους', και θέλουν να την πάρουν—»

«Τι σχέση έχουν όλ' αυτά με το δοχείο;»

«Το δοχείο περιέχει ένα αλχημικό υγρό, που ανάμεσα στα συστατικά του είναι και το αίμα Βάκραλθ. Όποιος πει το υγρό —όχι πολύ· μια μικρή γουλιά φτάνει— μετατρέπεται σε αιμοβόρο θηρίο, που η μόνη του έγνοια είναι να σκοτώνει τους εχθρούς του, και από την πολεμική του μανία είναι πιθανό να σκοτώσει ακόμα και συμμάχους. Κάποιος, λοιπόν, θέλει να ρίξει μέσα στην τροφή των Βατ'μούτ το εν λόγω υγρό, λίγο πριν επιτεθούν στην Κάλκιρχ. Πέντε ώρες θα είναι η επίδρασή του, μα πέντε ώρες θα φτάσουν για να καταστραφεί η πόλη, όσο οι νομάδες θα βρίσκονται σε πολεμική μανία..»

«Μα τα Πνεύματα...» μουρμούρισε ο Γκόρ'θλαμπ. «Και ποιος είν' αυτός που θέλει να προμηθεύσει τους Βατ'μούτ με το υγρό;»

«Δε μπορώ να σου αποκαλύψω τίποτα, εκτός από το ότι παίζονται εμπορικά συμφέροντα.»

«Καταλαβαίνω.»

«Λοιπόν, θα μου παραδώσεις το δοχείο;»

«Ο Βόρβικ θα διαφωνήσει, γιατί του είπαν πως θα τον σκοτώσουν, έτσι και δεν το πάει στην Κάλκιρχ.»

Ο μυστηριώδης άντρας έμεινε σιωπηλός για λίγο, σα να σκεφτόταν· ύστερα, είπε: «Πού ακριβώς στην Κάλκιρχ σκοπεύει να παραδώσει το δοχείο;»

«Σ' ένα κατάστημα που ονομάζεται η *'Η Γλώσσα της Ερήμου'*,» απάντησε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Η γυναίκα που το έχει πουλά δηλητήρια,» τον πληροφόρησε ο άντρας. «Πες στον Βόρβικ να το πάει σ' αυτό το κατάστημα.»

«Θα του το πω, μα—»

«Μην ανησυχείς· θα φροντίσουμε εμείς για το δοχείο, ύστερα,» υποσχέθηκε ο μυστηριώδης άγνωστος.

«Ποιοι εσείς;»

«Έχεις ακούσει για τις Αράχνες των Πόλεων;»

Οι Αράχνες των Πόλεων! Αυτοί δεν είναι ένα παρακλάδι της Συντεχνίας της Σκιάς; Έγνεψε. «Ναι.»

«Ωραία.

»Θα εφοδιάσω εγώ τον Βόρβικ με άλογο, ώστε να φύγει αύριο με την αυγή.»

«Ευγενικό εκ μέρους σου,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Πήγαινε μίλησέ του, λοιπόν,» ζήτησε η Αράχνη των Πόλεων.

—Μήνας Πράσινος, 24

Κοίτα, ρε φίλε μου, τι συμβαίνει όσο κοιμάσαι!» είπε ο Κάλ'μλιρβ το πρωί, όταν ο Γκόρ'θλαμπ τού διηγήθηκε τη συνάντησή του με την Αράχνη των Πόλεων. «Πάλι καλά που δε μας έμπλεξες σε καμια μυστήρια ιστορία, δηλαδή, σύντροφε...»

«Γιατί, αυτή δεν είναι μυστήρια ιστορία;» ρώτησε ο Βόρβικ, που βαστούσε το δοχείο τυλιγμένο σε ένα χοντρό τομάρι προβάτου, καθώς οι τρεις άντρες βρίσκονταν μέσα στην καμπίνα του Καπετάνιου της *Λευκής Γοργόνας* και κουβέντιαζαν.

«Μωρέ είναι,» παραδέχτηκε ο Κάλ'μλιρβ, «αλλά εγώ φοβάμαι εμείς να μη μπλέξουμε.»

«Κι εγώ;» έκανε ο Βόρβικ.

«Εσύ, μου φαίνεται, φτηνά θα τη γλιτώσεις.»

«Δε μπορούσα να κοιμηθώ όλο το βράδυ, από τότε που ήρθε ο Γκόρ'θλαμπ και μου τα είπε αυτά.»

«Μην ανησυχείς,» προσπάθησε να τον καθησυχάσει ο ξυρισμένος ναυτικός. «Δε μου φάνηκε η Αράχνη να θέλει το κακό σου.

»Πάμε έξω τώρα. Μάλλον, θα σε περιμένει στις αποβάθρες μ'ένα άλογο.»

Βγήκαν απ'την γέφυρα, καθώς ο Λούντρινχ, ο μεγάλος ήλιος του Άρμπεναρκ, ξεμύτιζε από την Ανατολή, γλείφοντας με το φως του τα νερά του ποταμού Χέρλεμ. Κοιτώντας προς τις αποβάθρες,

παρατήρησαν πως, όντως, εκεί περίμενε ένας κουκουλοφόρος άντρας, βαστώντας ένα άλογο απ' τα γκέμια.

«Αυτός είναι,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ στον Βόρβικ. «Κατέβα.»

«Μια στιγμή,» έκανε εκείνος. «Και τα εμπορεύματά μου; Το σεντούκι μου με τα χρήματα;»

«Θα τα φυλάμε εμείς, μέχρι να σε ξαναδούμε,» υποσχέθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Πού θα σ' ανταμώσουμε;»

«Όχι,» είπε, αμέσως, ο Βόρβικ. «Τα θέλω μαζί μου.»

«Βρε, παλαβός είσαι;» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Θα πουλήσω εμπορεύματα που δεν είναι δικά μου; Θέλω, νομίζεις, οι Συντεχνίες των Εμπόρων να με κυνηγήσουν; Μη σε νοιάζει καθόλου –για σένα θα τα φυλάω, ώστε να τους αποζημιώσεις.»

«Αλλά το σεντούκι μου; Το σεντούκι μου πρέπει να το έχω μαζί μου!»

Ο Κάλ'μλιρβ αναστέναξε, και είπε στον Γκόρ'θλαμπ: «Ρε σύντροφε, κάνε μια παλικαριά και πήγαινέ του το Ερημοχαμένο σεντούκι ως τ'άλογο που τον περιμένει.»

Ο σωματώδης ναυτικός κατένευσε. Πήδησε μέσα στην καταπακτή και, σε λίγο, βγήκε, κουβαλώντας το μπαούλο και με τα δύο χέρια, γιατί ήταν αρκετά μεγάλο και βαρύ.

Ο Βόρβικ κατέβηκε στις αποβάθρες, με τον Γκόρ'θλαμπ να τον ακολουθεί. Πλησίασαν τον κουκουλοφόρο άντρα με το άλογο, ενώ ο Κάλ'μλιρβ τούς κοιτούσε, στεκόμενος στην κουβέρτα της *Λευκής Γοργόνας*. Είδε τον σύντροφό του να δένει το σεντούκι πάνω στο κακόμοιρο ζώο που θα κουβαλούσε τέτοιο βάρος, και, ύστερα, είδε τον Βόρβικ να το καβαλικεύει. Ο μυστηριώδης τύπος τούς είπε μερικές κουβέντες που ο Κάλ'μλιρβ δε μπόρεσε ν'ακούσει. Ο Γκόρ'θλαμπ απάντησε στον άντρα και, μετά, άρχισε να επιστρέφει στο πλοίο.

Ο Βόρβικ χτύπησε το άλογο με τα γκέμια και ξεκίνησε να καλπάζει, κατευθυνόμενος προς την νότιο-δυτική πύλη της πόλης. Ο κουκουλοφόρος άντρας χάθηκε μέσα στα σοκάκια.

«Τι σας είπε;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ τον Γκόρ'θλαμπ, όταν εκείνος έφτασε κοντά του.

«Με ευχαρίστησε για τη βοήθειά μου και ζήτησε από τον Βόρβικ να μην ανησυχεί, αλλά να προσέχει τι θα του δώσει η γυναίκα στην *Γλώσσα της Ερήμου*, γιατί, μάλλον, μόνο χρήματα δε θα είναι.»

«Ελπίζω να μην πεθάνει ο ξιπασμένος και να μας αφήσει μ'όλ'αυτά τα εμπορεύματα στην πλάτη,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Αν λείπει για πολύ καιρό, μπορούμε να κάνουμε κάποια συμφωνία με τις Συντεχνίας, σύντροφε.»

«Ναι, μωρέ, το ξέρω, αλλά τον συμπάθησα λιγάκι τον παλιομπαγαπόντη. Γκαφατζής είναι.»

—*Μήνας Πράσινος, 28*

Ο Κάλ'μλιρβ αντίκρισε μια γνώριμη φιγούρα να μπαίνει στην ταβέρνα και να πλησιάζει το τραπέζι αυτού και του Γκόρ'θλαμπ, που έπαιρναν το μεσημεριανό τους.

«Επιτέλους, σας βρήκα,» είπε ο Βόρβικ, αφήνοντας το σεντούκι του στο έδαφος και ξεφυσώντας, καθώς καθόταν σε μια καρέκλα. «Δυο φορές, παραλίγο να με ληστέψουν!»

«Πού; Εδώ, στη Μάοχμπιν;» απόρησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Όχι βέβαια,» αποκρίθηκε ο Βόρβικ. «Όμως, όταν επέστρεφα απ'την Κάλκιρχ, ήμουν σίγουρος ότι κάποιοι με παρακολουθούσαν· αλλά, μάλλον, κατάφερα να τους αποφύγω. Ληστές πρέπει να ήταν. Επίσης, όταν μάρκαρα σ'ένα πλοίο, στην Τραγκνούμ, ήταν μια γυναίκα στο κατάστρωμα που με κοιτούσε παράξενα, λες κι ήθελε να με σκοτώσει.»

«Ίσως να σε είχε συμπαθήσει, Βόρβικ,» μειδίασε ο Γκόρ'θλαμπ, τρώγοντας.

«Κοιτούσε πώς να με κλέψει, είμαι σίγουρος,» επέμεινε εκείνος.

«Τι έγινε, τελικά, στη *Γλώσσα της Ερήμου*;» τον ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Εκεί κινδύνεψα να πεθάνω,» αποκρίθηκε ο Βόρβικ. «Μπήκα, έδωσα το δοχείο στην καταστηματαρχισσα –μια πολύ αλλόκοτη

γυναίκα, που είμαι βέβαιος πως είναι μάγισσα— και εκείνη μου έδωσε ένα μικρό μπαούλο, το οποίο δεν άνοιξα, όπως με είχε συμβουλέψει ο άντρας στην Μιλζέριφ. Καθώς έφευγα απ'τη Γλώσσα της Ερήμου, όμως, η περιέργειά μου ήταν μεγάλη, σχετικά με το τι μπορούσε να περιέχει αυτό το μικρό μπαούλο. Έτσι, σταμάτησα το άλογό μου σ'ένα σοκάκι και το άνοιξα, και... ευτυχώς που είχα μια κάποια απόσταση από το καταραμένο πράγμα, γιατί μια οχιά, αμέσως, πετάχτηκε από μέσα, για να με δαγκώσει. Ύστερ'απ'αυτό, δεν έχασα καθόλου χρόνο: καβαλίκεψα το ζώο μου κι έφυγα καλπάζοντας.»

«Εμ, τι τόθελες να τ'ανοίξεις το σεντούκι;» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Ποιος ξέρει τι μπορεί να ήταν μέσα, φίλε μου;» αποκρίθηκε ο Βόρβικ. «Ίσως τίποτα πολύτιμο που να μπορούσε να με ξεμπλέξει. Τώρα, συνεχίζω να είμαι μπλεγμένος—»

«Τα εμπορεύματα σ'τάχω φυλάξει και, μάλιστα, ειδοποίησα και τις Συντεχνίες ότι θα τους δώσεις τις αποζημιώσεις τους.»

«Δεν είναι εκεί το πρόβλημα.» είπε ο Βόρβικ. «Το πρόβλημα είναι ο Ρέν'βιρ.»

«Ίσως να σου έχω μια λύση γι'αυτόν. Αλλά, αφού έχεις οικογένεια, μπορεί ο Ληστής ν'αποφασίσει να βλάψει την οικογένειά σου...»

«Έχω οικογένεια; Μα τι λες, τώρα; Τρελάθηκες;»

Ο Κάλ'μλιρβ τον αγριοκοίταξε. «Εσύ δε μου είπες, ρε μπαγαπόντη, ότι έχεις οικογένεια;»

«Αλήθεια; Σ'το είπα;» Ο Βόρβικ ξεροκατάπιε. «Εεε... ήταν... λάθος. Ξέρεις, τώρα, εννοούσα ότι... Την οικογένειά μου γενικότερα εννοούσα: Έχω τέσσερις αδελφούς και τρεις αδελφές, μια μητέρα κι έναν πατέρα.»

«Σώωπα!» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. «Ειδικά η μητέρα κι ο πατέρας είναι πολύ σπάνιο... Είσαι μεγάλος κοπρίτης, τελικά.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου, Κάλ'μλιρβ; Πώς μπορώ να γλιτώσω απ'τον Ρέν'βιρ; Σε ικετεύω, πες μου, αλλιώς πάω χαμένος! Θα με πουλήσουν στα σκλαβοπάζαρα...»

«Το λοιπόν: Έχω μια γνωστή που εμπορεύεται στον ποταμό Βέλ'ρελ. Θες να πας να δουλέψεις γι'αυτήν, με άλλο όνομα;»

«Τόσο μακριά; Στον ποταμό Βέλ'ρελ; Ξέρεις, λένε κάτι παράξενα πράγματα γι' αυτά τα μέρη, δυτικά της ζούγκλας Βάργκοχ...»

«Μας δουλεύεις, ρε κόπανε;» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Θες να γλιτώσεις το τομάρι σου, ναι ή ου;»

«Δε θα μπορούσα να πω ου,» αποκρίθηκε, μαζεμένα, ο Βόρβικ.

«Οπότες, θα σε στείλω στη Νι'ίρα,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «*Επιπλέον*: θα κουρευτείς γουλί –να σαν το παλικάρι απο δώ–λοξοκοίταξε τον Γκόρ'θλαμπ–«και θ'αλλάξεις και τ'όνομά σου, όπως είπαμε.»

«Πώς να το κάνω;»

«Όπως θες κάντο, αλλά φρόντισε να τ'αλλάξεις, κακομοίρη μου. Όταν έρθει η μέρα της αποπληρωμής κι ο Ληστής δεν έχει τα λεφτά του, θα φάει τη Ζίρκεφ για να σε βρει.»

«Το φαντάζομαι.»

«Δε χρειάζεται και μεγάλη φαντασία,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

—*Μήνας Υπέρπυρος, 21*

Ο Γκόρ'θλαμπ διασχίζοντας το όπως πάντα κοσμοπλημμυρισμένο λιμάνι της Γκόνμορχ, έφτασε στην *Λευκή Γοργόνα* κι ανέβηκε στο κατάστρωμα, όπου ο Κάλ'μλιρβ καθόταν οκλαδόν με πέντε άλλους ναυτικούς και έπαιζαν *Τρικυμία*.

«Σου έχω νέα, Καπετάνιε,» του είπε.

«Τι νέα;» ρώτησε εκείνος.

«Έρχεσαι λίγο μαζί μου;»

«Μισό λεπτό, ρε σύντροφοι,» είπε ο Κάλ'μλιρβ στους ναυτικούς. Σηκώθηκε και ακολούθησε τον Γκόρ'θλαμπ. Σταμάτησαν έξω απ'την πόρτα της γέφυρας.

«Λοιπόν, τι είναι κοπέλι μου;»

«Έμαθα ότι το μισό εμπόρευμα της Νι'ίρα χάθηκε, μέσα σε μια νύχτα, στο λιμάνι της Γ'βασκ,» ανέφερε ο Λοστρόμος της *Λευκής Γοργόνας*, ενώ ένα ψαροπούλι έκρωζε πάνω απ'τα κεφάλια τους.

«Μα τα Πέντε Κύματα, σύντροφε! Τι καταστροφή...» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ.

«Την ίδια νύχτα, χάθηκαν πέντε ναύτες της, ανάμεσα στους οποίους και ένας που λεγόταν Λέθνακ...» συνέχισε ο Γκόρ'θλαμπ.

Τα μάτια του Κάλ'μλιρβ γούρλωσαν. «Ο Βόρβικ!»

«Ναι.»

«Ρε τον ξιπασμένο λιμανόγατο! Την έκλεψε την μπαγαπόντισσα! Δεν το πιστεύω... Τι αγάριστο γομάρι! Άμα τον πετύχω ποτέ, θα του ξεριζώσω το λαρύγγι –θα τον πατήσω κάτω, τον κόπανο! Τώρα, η άλλη θα τα βάλει μαζί μου.»

«Ίσως,» συμφώνησε ο Γκόρ'θλαμπ. «Όμως δεν είναι και σίγουρο ότι ο Βόρβικ ευθύνεται για την κλεψιά.»

«Ρε σύντροφε, τι 'ν' αυτά που λες; Θα παλαβώσω! Φυσικά κι αυτός ο ξιπασμένος ευθύνεται. Πήγαινε να ρωτήσεις το Ληστή, και θα δεις που θα μάθεις ότι του έχει ήδη ξεπληρώσει τα χρέη και με το παραπάνω.»

Πράγματι, μέχρι το βράδυ το είχαν διασταυρώσει. Ο Βόρβικ είχε ξεπληρώσει τα χρέη του στον Ρέν'βιρ, με όχι μόνο είκοσι-δύο χιλιάδες χρυσά νομίσματα συνολικά, αλλά με είκοσι έξι, για την καθυστέρηση.

—*Μήνας Υπέρπυρος, 26*

«**Η** Ζίρκεφ είναι γεμάτη απατεώνες, ρε φίλε,» είπε ο Κάλ'μλιρβ στον Γκόρ'θλαμπ, καθώς είχε έρθει, πάλι, στο νου του ο Βόρβικ. «Μόνο εμείς είμαστε έντιμοι άνθρωποι, τελικά;»

«Κάποιοι θα διαφωνούσαν, φίλε μου,» αποκρίθηκε εκείνος, κοιτάζοντας τ'άστρα.

Οι δυο ναυτικοί κάθονταν την πρύμνη της *Λευκής Γοργόνας*, που είχε αράξει στο λιμάνι της Ταλτούθ.

Ο Κάλ'μλιρβ δε διαφώνησε με το σύντροφό του· έμεινε σιωπηλός. Ύστερα, ρώτησε: «Τι κοιτάς τόση ώρα εκεί πάνω, ρε κοπέλι μου;»

Προτού προλάβει ο Γκόρ'θλαμπ ν'απαντήσει, είδαν μια γυναίκα ν'ανεβαίνει τη ράμπα του πλοίου.

«Τι θες, κοπελιά;» της είπε ο Καπετάνιος της *Λευκής Γοργόνας*.

«Είστε ο Καπετάν Κάλ'μλιρβ;» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ναι.»

«Έχετε ένα μήνυμα,» τον πληροφόρησε. Πλησίασε λίγο και πέταξε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί στα χέρια του.

«Φχαριστώ, κούκλα,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

Η κοπέλα έφυγε βιαστικά, μ'ένα τίναγμα των μακριών, ξανθών μαλλιών και της κάπας της.

Ο Κάλ'μλιρβ άνοιξε το γράμμα και διάβασε:

Για σου κάλμλιρβ

*πρέπι να έχις ακουσι ασχιμαπραματα για μενα κε σκεφτικα να
ζεκαθαρισο τι θεσι μου ετσι γιατι δε θελο να μινουν κακιες
μεταξι μας γιατι μου φερθικες σαν φιλος κι ετσι κι εγο σε
εκτιμο παντα*

*δεν ιμε κλεφτις ιμε ενας ανθρωπος που παλεβι για τιν επιβιοσι
ότι ακουσις να μιν το πιστεβις γιατι ινε ψεμα μεγαλο εχουν
αρχισι καπχι να με κακολογουνε επιδις βρικα έναν θισαυρο
θαμενο τις παριφες τις ζουγλας βαργκοχ κε μπορεσα να
ξεπλιροσο τον λιστι*

ελπιζο να μιν εχι αλαξι τιποτα κε ι φιλια μας να παραμενι ιδια

βορβικ

*υγ... για να σου διζο την ευγομοσινι μου για οσα εκανες εσι κι
ο γκορθλαμπ σου εχο αφισι ένα κοματι από το θισαυρο κατο
από τιν τριτι πλακα από τα δεξια του σοκακιου πισο απο τον
Γερο Γατο*

«Ρε συ! από τον κόπανο είναι,» είπε στον Γκόρ'θλαμπ.

Εκείνος στράφηκε στο μέρος του. «Τον ποιον;»

«Τον Βόρβικ!» Ο Κάλ'μλιρβ τού έδωσε το μήνυμα.

Ο Γκόρ'θλαμπ το διάβασε και γέλασε. «Τι παραμύθι είν'αυτό, ρε σύντροφε! Θησαυρός; Χα-χα-χα-χα... Ο τύπος έχει ταλέντο στις μπαγαποντιές, μα όχι στα ψέματα, ε;»

Ο Κάλ'μλιρβ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. Όμως εκείνη η πλάκα στο σοκάκι πίσω από τον *Γέρο Γάτο* τού είχε κινήσει την περιέργεια. «Ρε κοπέλι μου,» είπε, μετά από μερικές στιγμές δισταγμού, «δεν πάμε να ρίξουμε μια ματιά στο μέρος που γράφει ο λεχρίτης;»

«Μη μου πεις ότι-;» γέλασε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Δε λέω στα σίγουρα, σύντροφε, μα με τρώει εκείνη η γκρινιάρια κυρά που την φωνάζουν Περιέργεια,» τον έκοψε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πάμε, για να σταματήσει να σε τρώει...»

Κατέβηκαν από την *Λευκή Γοργόνα* και κατευθύνθηκαν στο πανδοχείο που ονομαζόταν «*Ο Γέρο Γάτος*» και το οποίο βρισκόταν σε μια κακόφημη, φτωχική συνοικία της Ταλτούθ. Το χτίριο ήταν μονώροφο και καμωμένο από πέτρα, τα γράμματα στην ταμπέλα του μισοσβησμένα. Από μέσα ερχόταν φασαρία.

Ο Κάλ'μλιρβ σκούπισε τον ιδρώτα απ'το μέτωπό του. «Ανάθεμ' αυτή την καλοκαιρινή ζέστη—ούτε το βράδυ δε σ'αφήνει ήσυχο...»

«Κόψε τα μαλλιά σου, σαν κι εμένα—θα αισθανθείς καλύτερα,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Ρε, δε με παρατάς, λέω γω, που θα ξυριστώ σαν καταζητούμενος, να πούμε!»

Ο σύντροφός του μειδίασε πλατειά.

«Λοιπόν, δεξιά είναι απο δώ—για να δούμε...» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

Προχώρησαν σ'ένα δρόμο πλάι απ'το πανδοχείο και έστριψαν, για να βρεθούν στο σοκάκι πίσω απ'το οικοδόμημα. Μέτρησαν τις πλάκες—μία, δύο, τρεις— και ο Γκόρ'θλαμπ έκανε να σηκώσει την τελευταία.

«Δε βγαίνει, σύντροφε,» είπε στον Κάλ'μλιρβ, μετά από αρκετή προσπάθεια.

«Τζίφος η υπόθεση,» μούγκρισε εκείνος.

«Εμ, δε σ'τάλεγα εγώ;»

Ο Κάλ'μλιρβ συνοφρυώθηκε, σα να συλλογιόταν κάτι. «Για στάσου λίγο, ρε συ κοπέλι μου... Ο κοπρίτης γράφει η τρίτη πλάκα από τα δεξιά, αλλά εμείς στρίψαμε πρώτα δεξιά, πλάι απ'το πανδοχείο, και ύστερα *αριστερά*, για να μπούμε σε τούτο το σοκάκι. Ήρθαμε λάθος, νομίζω· από την άλλη θα είναι.»

Ο Γκόρ'θλαμπ τον λοξοκοίταξε.

Ο Κάλ'μλιρβ αγνόησε τον φίλο του. Βάδισε ως την αντικρινή μεριά του σοκακιού και μέτρησε τις πλάκες –μία, δύο, τρεις. Κοντοκάθισε μπροστά στην τρίτη και προσπάθησε να τη σηκώσει.

Τα κατάφερε, δίχως καμια δυσκολία! και από κάτω αντίκρισε ένα κομμάτι χαρτί, τυλιγμένο γύρω από κάτι.

«Πρόσεχε, σύντροφε,» τον προειδοποίησε ο Γκόρ'θλαμπ, καθώς ο Κάλ'μλιρβ άπλωνε το χέρι του, για να το πάρει.

Σήκωσε το τυλιγμένο αντικείμενο χωρίς να πάθει τίποτα. Ήταν αρκετά βαρύ. Το ξετύλιξε απ'το χαρτί, με μεγάλη επιφύλαξη, και μέσα βρήκε ένα διόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους σμαράγδι (!).

«Μα τα Πέντε Κύματα...!» μουρμούρισε, ενώ ο Γκόρ'θλαμπ κοιτούσε με το στόμα ανοιχτό.

Παρατήρησε πως κάτι ήταν γραμμένο πάνω στο χαρτί, και το διάβασε, στο φως των φεγγαριών:

το δορο μου οπος υποσχεθικα

βορβικ ο θισαυροκινιγος

«Μα τα Πέντε Κύματα!» επανέλαβε ο Κάλ'μλιρβ, τώρα πιο φωναχτά.